

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Jaroslava Škopka a soudců JUDr. Ondřeje Szalonnáse a Mgr. Jaroslavy Křivánkové ve věci

žalobce: S. N., nar.: X, st. příslušnost X,
v ČR bytem X,
*zastoupen Mgr. Petrem Václavkem, advokátem,
se sídlem Opletalova 1417/25, 110 00 Praha 1,*

proti

žalovanému: **Ministerstvo vnitra,**
Nad Štolou 936/3, 170 00 Praha 7,

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 8. 3. 2022, č. j. MV-10392-11/SO-2022,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Předmět řízení

1. Předmětem tohoto řízení je posouzení splnění podmínek pro povolení obnovy řízení podle § 100 odst. 1 písm. a) zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu. Žalobce usiloval o obnovu řízení, v němž bylo zrušeno jeho povolení k trvalému pobytu s odkazem na rozsudek Okresního soudu v Karlových Varech ze dne 23. 9. 2021, č. j. 23 Nc 6101/2021-40, kterým bylo popřeno otcovství dosud v matrice zapsaného otce jeho dcery M., V. M., a Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

na její rodný list, který dne 24. 11. 2021 vydal Magistrát města Karlovy Vary, v němž je již zapsán coby její otec. Obě tyto listiny byly vydány až po právní moci rozhodnutí o zrušení jeho povolení k trvalému pobytu a dle žalobce odůvodňují především jiné řešení otázky přiměřenosti dopadů takového rozhodnutí do soukromých a osobních poměrů žalobce.

Obsah žaloby

2. Žalobce v žalobě zkonstatoval procesní průběh řízení, v němž navrhl obnovu řízení o zrušení svého povolení k trvalému pobytu a požádal o přiznání odkladného účinku jeho žádosti. Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců (dále též: „Komise“) jeho žádost zamítla a odkladný účinek jeho žádosti nepřiznala rozhodnutím ze dne 25. 1. 2022, č. j. MV-10392-7/SO-2022 (dále též „rozhodnutí správního orgánu I. stupně“). Žalobce proti tomuto rozhodnutí podal odvolání, které ministr vnitra svým rozhodnutím ze dne 8. 3. 2022, č. j. MV-10392-11/SO-2022 (dále též „napadené rozhodnutí“), zamítl. Oba správní orgány dospěly k závěru, že žalobcovo otcovství k dceři M. nepředstavuje v dané věci novou skutečnost. K jeho otcovství bylo v původním správním řízení přihlédnuto a posouzení přiměřenosti dopadů vydaného rozhodnutí bylo provedeno i ve vztahu ke dceři M., jak následně konstatoval jak Krajský soud v Plzni, Nejvyšší správní soud i Ústavní soud.
3. Žalobce má napadené rozhodnutí za rozporné s § 2 odst. 1 správního řádu. Žalovaný při svém rozhodování postupoval nesprávně a v rozporu se zákonem. V projednávané věci byly naplněny podmínky pro vyhovění podanému odvolání, jelikož se Komise dopustila zjevné nezákonnosti, když žalobcovu žádost o obnovu řízení zamítla a nepřiznala jí odkladný účinek. Žalobce má rozhodnutí Komise za nedostatečně odůvodněné, neboť nerozvedla, v čem shledává nedůvodnost návrhu na obnovu řízení. Jelikož žalovaný nezákonné rozhodnutí Komise potvrdil a odvolání žalobce zamítl, dopustil se rovněž vydání nezákonného rozhodnutí.
4. Na straně žalobce prokazatelně vyšly najevo důkazy, které nemohl uplatnit v původním řízení, proto mělo být návrhu na obnovu řízení vyhověno a současně mu měl být přiznán odkladný účinek. Skutečnost, která je důvodem pro obnovu řízení, byla nepochybně známa až od právní moci rozsudku Okresního soudu v Karlových Varech ze dne 23. 9. 2021, č. j. 23 Nc 6101/2021-40, dále byla tato skutečnost dodatečně stvrzena rodným listem.
5. Tyto důkazy jsou bezesporu důvodem pro obnovu řízení, neboť je žalobce nemohl uplatnit v řízení o zrušení povolení k trvalému pobytu, jelikož v té době neexistovaly. Nejsou namístě polemiky Komise o tom, proč tyto důkazy žalobce nezajistil dříve. Obnova řízení je v tomto případě nezbytná, jelikož se jedná o zásadní skutečnost, která by měla vliv na rozhodování v řízení, především ve vztahu k posuzování dopadů rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce. Žalobce má tak za to, že jsou pro obnovu řízení splněny zákonné podmínky.
6. Žalovaný zcela nesprávně zaměňuje tvrzení a prokázání tvrzení ohledně otcovství dcery M. náležitými listinnými důkazy, když v napadeném rozhodnutí uvádí, že již během správního řízení žalobce tvrdil, že má dceru.
7. Posuzování účelovosti žalobcova jednání není předmětem řízení o návrhu na obnovu řízení, Komisi tak nepřislušelo, aby se při rozhodování zabírala touto otázkou. Žalobce se účelového jednání nikdy nedopustil, nemůže mu být kladeno k tíži, že tyto důkazy nezajistil dříve. Napadené rozhodnutí je nezákonné, jelikož jako primární důvod pro své Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

rozhodnutí uvedla Komise pochybení žalobce spočívající v opomenutí řešit tyto záležitosti dříve. Takové odůvodnění je ve vztahu k povaze a smyslu obnovy řízení nezákonné.

8. Komise se ve svém rozhodnutí nadměrně zabývá předchozím řízením ve vztahu k tvrzenému otcovství, které žalobce nebyl doposud schopen objektivně a náležitě doložit, když vyřešení této právní otázky záviselo především na právní moci rozsudku o popření otcovství původně v rodném listě zapsaného otce a obdržení nového rodného listu. Touto námitkou se žalovaný nijak nezabýval a ani se s ní nevypořádal.
9. Žalobce dále namítl nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí, neboť se žalovaný řádně nevypořádal s uplatněnými odvolacími důvody. Žalovaný napadené rozhodnutí nedostatečně odůvodnil, když pouze rekapituloval nesprávný postup Komise při rozhodování o návrhu na obnovu řízení. Žalovaný se nedostatečně vypořádal s námitkou, že se Komise při rozhodování zaobírala skutečnostmi, které nejsou předmětem řízení o návrhu na obnovu řízení, přičemž v napadeném rozhodnutí pouze uvedl, že tuto námitku neshledal důvodnou.
10. Žalovaný se rovněž nedržel přesného výkladu ustanovení § 100 odst. 1 správního řádu, když zhodnotil, že předmětné dokumenty neosvědčují skutečnosti, které by nebyly správní orgánům známy již dříve. Žalovaný se tak dopustil nesprávného výkladu tohoto ustanovení. Dotčené ustanovení je zapotřebí vykládat především v tom smyslu, že se jedná o dříve neznámé skutečnosti nebo důkazy, které žalobce nemohl v původním řízení uplatnit. S ohledem na skutečnost, že předmětný rozsudek nabyl právní moci až po pravomocném skončení správního řízení, je zřejmé, že tento důkaz mohl žalobce uplatnit až od této chvíle, k čemuž měly správní orgány přihlížet.
11. Žalovaný se rovněž nevypořádal s námitkou žalobce, že se Komise nevyjádřila k žádosti o přiznání odkladného účinku. Dopustil se tak zcela zjevné nesprávnosti. Nepřiznání odkladného účinku v řízení o návrhu na obnovu řízení nelze odůvodnit tím, že žalobce v současné době nedisponuje žádným oprávněním k pobytu a je s ním v současné době vedeno řízení o správním vyhoštění. Ustanovení § 100 odst. 6 správního řádu stanoví, že odkladný účinek bude přiznán, hrozí-li účastníku řízení nebo veřejnému zájmu vážná újma. Z citovaného ustanovení tak vyplývá, že odkladný účinek bude přiznán, pokud hrozí vážná újma přímo účastníku řízení nebo veřejnému zájmu, nikoli že se odkladný účinek nepřizná, je-li to v rozporu s veřejným zájmem. Žalovaný se tak nesprávným posouzením důvodů pro nepřiznání odkladného účinku návrhu odklonil od smyslu a účelu zákona, zároveň svůj postup dostatečně neodůvodnil.

Vyjádření žalovaného

12. Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě uvedl, že trvá na zákonnosti a správnosti napadeného rozhodnutí. Námitky uvedené v žalobě považuje za nedůvodné. V podrobnostech přitom odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí, jelikož žalobní námitky jsou téměř totožné jako námitky odvolací.
13. Důkazy předložené žalobcem pouze osvědčily skutečnosti známé již v průběhu celého původního správního a soudního řízení. Žalobce již ve svém odvolání proti rozhodnutí o zrušení povolení k trvalému pobytu namítal, že kromě manželky a zletilé dcery má na území ještě jednu dceru, se kterou žije ve společné domácnosti. Komise ve svém rozhodnutí mj. vyhodnotila přiměřenost zásahu do soukromého a rodinného života žalobce i ve vztahu k této dceři.

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

14. Krajský soud v Plzni ve svém rozsudku ze dne 22. 6. 2021, č. j. 57 A 64/2021-81, uvedl, že žalobce měl dostatečný prostor pro zajištění znaleckého posouzení určení otcovství k jeho dceři během správního řízení, když oznámení o zahájení správního řízení si žalobce převzal dne 29. 10. 2020 a odvolací správní orgán rozhodl až 17. 3. 2020. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 24. 9. 2021, č. j. 10 Azs 266/2021-102, konstatoval, že rozhodnutí není nepřiměřené ani ve vztahu k mladší dceři, na kterou si stěžovatel „vzpomněl“ až v odvolacím řízení. Žalobci podle kasačního soudu nic nebránilo předložit důkazy o biologickém otcovství své dcery již ve správním řízení.
15. Stejně tak má žalovaný za to, že se dostatečně vyjádřil k otázce nepřiznání odkladného účinku žalobcově žádosti o obnovu řízení.

Jednání ve věci

16. Ve věci soud konal dne 18. 1. 2023 jednání, jehož se zúčastnil toliko zástupce žalobce, advokát Mgr. Petr Václavek. Za stranu žalovanou se nikdo jednání nezúčastnil, předvolání k jednání bylo žalovanému řádně doručeno dne 14. 12. 2022. Omluva z jednání soudu doručena nebyla. Soud neshledal důvody k odročení jednání, a proto ve smyslu § 49 odst. 3 s. ř. s. jednal v nepřítomnosti žalovaného.
17. Zástupce žalobce odkázal na písemné vyhotovení žaloby, k němuž učinil několik poznámek, přičemž zdůraznil, že rozhodnutí o zrušení trvalého pobytu vyžaduje posouzení přiměřenosti jeho dopadů do soukromých a rodinných poměrů příslušného cizince. Jelikož až po právní moci takového rozhodnutí byl vydán Okresním soudem v Karlových Varech rozsudek o popření otcovství V. M. k jeho dceři M., respektive byl vydán její nový rodný list, v němž je zapsán jako její otec, jedná se tu o nové důkazy, které žalobce nemohl uplatnit v původním správním řízení. Žalobce nesouhlasí s tím, že posouzení přiměřenosti dopadů rozhodnutí o zrušení jeho trvalého pobytu do jeho soukromých a rodinných poměrů bylo v původním řízení provedeno řádně, protože rozhodnutí správního orgánu I. stupně vůbec o dceři M. nehovoří. V této souvislosti zástupce žalobce akcentoval zájem na ochraně práv žalobcovy dcery, neboť prizmatem jejího vztahu se žalobcem nebylo posouzení přiměřenosti provedeno.

Obsah správního spisu

18. Ze správního spisu soud zjistil následující pro rozhodnutí ve věci podstatné skutečnosti.
19. Žalobci bylo rozhodnutím Ministerstva vnitra ze dne 17. 12. 2020 (vydaným dne 18. 12. 2020), č. j. OAM-2855-15/ZR-2020, jednak zrušeno povolení k trvalému pobytu dle § 87l odst. 1 písm. a) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (dále též „ZPC“), jednak mu byla stanovena lhůta k vycestování do 30 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí a udělen výjezdní příkaz na 30 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí, a to podle § 87l odst. 3 ZPC. Věcným důvodem tohoto rozhodnutí byla celkem čtyři odsouzení žalobce trestními soudy a obsah utajované informace, z nichž vyplývalo, že žalobce opakovaně a dlouhodobě závažným způsobem narušuje veřejný pořádek a je hrozbou pro veřejný pořádek i do budoucna. Součástí citovaného rozhodnutí je i posouzení přiměřenosti jeho dopadů do žalobcových soukromých a rodinných poměrů (str. 5 – 7).
20. Proti tomuto rozhodnutí brojil žalobce odvoláním ze dne 29. 12. 2020, které následně Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

doplnil podáním ze dne 20. 1. 2021. K posouzení přiměřenosti dopadů rozhodnutí o zrušení trvalého pobytu žalobce mj. upozornil na to, že Ministerstvem vnitra nebylo zohledněno jeho spolužití s další dcerou, aniž by ji jmenoval. O svém otcovství k ní žalobce přislíbil předložit znalecký posudek. V podání ze dne 25. 1. 2021 pak žalobce předložil rodný list M. N., narozené dne X v Karlových Varech, který byl vydán Magistrátem města Karlovy Vary dne 16. 7. 2012. V tomto rodném listě je jako otec uveden V. M. a jako matka M. N., tj. žalobcova manželka.

21. Rozhodnutím ze dne 17. 3. 2021, č. j. MV-24398-5/SO-2021, Komise potvrdila výrokem I. rozhodnutí Ministerstva vnitra a výrok II. jeho rozhodnutí změnila tak, že stanovená lhůta k vycestování i platnost výjezdního příkazu počínají dnem právní moci jejího rozhodnutí. V části odůvodnění svého rozhodnutí upínající se k posouzení přiměřenosti dopadů rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce pak Komise vzala do úvahy i žalobcem uvedené tvrzení týkající se M. N. včetně posouzení jejího rodného listu. Uvedla přitom, že M. N. se narodila v roce 2005, a žalobce tak měl dostatečný čas pro zajištění důkazů o svém otcovství k ní.
22. Proti rozhodnutí Komise podal žalobce ke Krajskému soudu v Plzni správní žalobu, přičemž soud došel ve svém rozsudku ze dne 22. 6. 2021, č. j. 57 A 64/2021, k závěru, že *„správní orgány podle názoru soudu nepochybily ani v otázce tvrzené závislosti žalobcovy mladší dcery. V tomto směru je určující pasivita žalobce ve správním řízení, kdy až v odvolacím řízení si žalobce „vzpomněl“, že má ještě jednu dceru (kterou v prvním doplnění odvolání ani neoznačil jejím jménem) a začal argumentovat, že se podílí na její výchově a že je na žalobci závislá (aniž by ovšem tyto skutečnosti žalované jakkoli doložil). Žalovaná proto podle názoru soudu nepochybila, pokud dospěla k závěru, že nebyla prokázána dostatečná míra závislosti, přičemž v tomto směru je nepodstatné, že žalobce nakonec doložil (byť až v soudním řízení) znalecký posudek, že skutečně je biologickým otcem M. N. Soud poukazuje na to, že většina důkazů týkajících se biologického otcovství žalobce, které byly doloženy až v soudním řízení, byla pořízena až po skončení správního řízení (po vydání rozhodnutí o odvolání), přičemž žalobce netvrdil konkrétní závažné důvody, které by mu bránily v tom, aby tyto důkazy (znalecký posudek, čestné prohlášení matričního otce či čestná prohlášení manželky a mladší dcery žalobce) žalobce opatřil a doložil již ve správním řízení. Z tohoto důvodu soud tyto žalobcem navržené důkazy, stejně jako lékařské zprávy, neprovedl jako důkaz, neboť pro posouzení důvodnost žaloby byly nadbytečnými.“*
23. Žalobce podal proti zmíněnému rozsudku Krajského soudu v Plzni kasační stížnost, přičemž Nejvyšší správní soud se ztotožnil s názorem Krajského soudu v Plzni, když ve svém rozsudku ze dne 24. 9. 2021, č. j. 10 Azs 266/2021-102, uvedl následující. *„Rozhodnutí není nepřiměřené ani ve vztahu k mladší dceři M., na kterou si stěžovatel „vzpomněl“ až v odvolacím řízení. V odvolacím řízení tvrdil – aniž to žalované jakkoli doložil – že se podílí na její výchově a že je na stěžovateli závislá. M. ovšem měla evidováno jiné místo trvalého bydliště než stěžovatel. Ve správním řízení stěžovatel neprokázal, že by M. byla na něm závislá. Stěžovateli nic nebránilo předložit důkazy o biologickém otcovství M. (znalecký posudek, čestné prohlášení matričního otce či čestná prohlášení manželky a mladší dcery) již ve správním řízení. Krajský soud nepochybil, pokud těmito důkazním návrhům nevyhověl. V kontextu celého řízení se pokusy stěžovatele prokázat nějaký intenzivnější vztah k mladší dceři zdají účelové a nevěrohodné.“*
24. Žalobce dále brojil proti rozsudku Nejvyššího správního soudu, Krajského soudu v Plzni a rozhodnutím správních orgánů obou stupňů ve věci zrušení jeho povolení k trvalému pobytu ústavní stížností, která byla usnesením Ústavního soudu ze dne 21. 12. 2021, sp. zn. Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

I. ÚS 3116/21, odmítnuta. V tomto usnesení Ústavní soud uvedl, že „Ústavní soud nepovažuje za důvodnou ani námitku stěžovatele, že správní orgány a správní soudy nedostatečně přihlédly k dopadům rozhodnutí o zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu na soukromý a rodinný život stěžovatele a jeho rodinných příslušníků. Ústavní soud přezkoumal napadená rozhodnutí a konstatuje, že otázce posouzení přiměřenosti těchto dopadů, včetně vlivu na jeho děti (zletilou a nezletilou dceru), se oba soudy, jakož i správní orgány, věnovaly dostatečně a ústavně konformně. Vedle nejlepšího zájmu obou dětí hodnotily rodinné vazby, zdravotní stav manželky, délku pobytu, jakož i závažnost protiprávního jednání a ekonomické poměry. Ústavní soud ověřil, že správní orgány a následně i oba správní soudy posoudily tato kritéria jednotlivě a ve vzájemné souvislosti. Vzhledem k opakování trestné činnosti, jakož i utajovaným informacím, neměly za to, že se stěžovatel v průběhu času napravil, naopak dospěly k závěru o hrozícím dalším opakování trestné činnosti v budoucnu.“

25. Ve své žádosti o obnovu řízení ze dne 22. 12. 2021 žalobce uvedl, že po nabytí právní moci rozhodnutí správních orgánů ve věci zrušení jeho trvalého pobytu vyšly najevo nové skutečnosti a důkazy o jeho příbuzenství s dcerou M. N., a sice rozsudek Okresního soudu v Karlových Varech ze dne 23. 9. 2021, č. j. 23 Nc 6101/2021-40, který nabyt právní moci dne 29. 10. 2021, a rodný list dcery vydaný Magistrátem města Karlovy Vary dne 24. 11. 2021. Tyto listiny dle žalobce prokazují, že M. N. je jeho biologickou dcerou, což je zásadní skutečnost ve vztahu k posouzení přiměřenosti dopadů rozhodnutí o zrušení žalobcova povolení k trvalému pobytu. Jedná se tu tedy dle žalobce o důvod obnovy podle § 100 odst. 1 písm. a) správního řádu. Současně žalobce požádal o přiznání odkladného účinku jeho žádosti podle § 100 odst. 6 správního řádu. Nebezpečí vzniku vážné újmy žalobce spatřoval v možném výkonu vydaného rozhodnutí; kromě toho se dovolával nutnosti zachovat zákonnost řízení a mezinárodní závazky České republiky.
26. Komise svým rozhodnutím ze dne 25. 1. 2022 (vydaným dne 26. 1. 2022), č. j. MV-10392-7/SO-2022, žalobcovu žádost o obnovu řízení zamítla, neboť nebyly shledány důvody stanovené v § 100 odst. 1 správního řádu, pro které lze řízení obnovit. Současně nepřiznala žalobcově žádosti odkladný účinek. Komise poukázala na to, že žalobce tvrzení o svém otcovství k dceři M. uváděl již v odvolání proti rozhodnutí Ministerstva vnitra o zrušení jeho trvalého pobytu. V rámci rozhodnutí o jeho odvolání pak Komise posoudila přiměřenost svého rozhodnutí i ve vztahu k ní. Kromě toho poukázala na závěry Krajského soudu v Plzni obsažené v jeho rozsudku ze dne 22. 6. 2021, č. j. 57 A 64/2021-81, v němž konstatoval, že posouzení přiměřenosti dopadů rozhodnutí o zrušení žalobcova trvalého pobytu bylo provedeno řádně. Nebylo důvodné vyčkávat na předložení žalobcem avizovaného znaleckého posudku o otcovství žalobce k dceři M., neboť žalobce mohl tento důkaz zajistit již dříve. Zástupce převzal žalobcovo zastoupení dne 29. 10. 2020 a Komise ve věci žalobcova odvolání rozhodla až 17. 3. 2021. Rovněž Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku ze dne 24. 9. 2021, č. j. 10 Azs 266/2021-102, konstatoval, že rozhodnutí není nepřiměřené ani ve vztahu k dceři M. s tím, že žalobci nic nebránilo předložit důkaz o svém otcovství k ní již ve správním řízení. Že se jak správní orgány, tak i soudy věnovaly otázce posouzení přiměřenosti dopadů rozhodnutí o zrušení žalobcova povolení k trvalému pobytu ústavně konformně, a to i ve vztahu k žalobcově dceři M., konstatoval nakonec i Ústavní soud ve svém usnesení ze dne 21. 12. 2021, č. j. I. ÚS 3116/21. Komise uzavřela, že žalobcem předložené doklady k jeho žádosti o obnovu řízení neosvědčují skutečnosti, které by byly správním orgánům neznámé a které by bylo možno považovat za nesprávnou skutečnost ve smyslu § 100 odst. 1 písm. a) správního řádu. Ohledně návrhu na přiznání odkladného účinku žalobcově žádosti poukázala Komise na to, že žalobce neměl v dané době žádné platné oprávnění k pobytu a bylo s ním vedeno správní řízení o Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

nařízení opustit území. Žalobci tedy nehrozí žádná vážná újma, které by bylo možno předejít přiznáním odkladného účinku jeho žádosti.

27. Napadeným rozhodnutím ze dne 8. 3. 2022, č. j. MV-10392-11/SO-22, pak ministr vnitra zamítl odvolání žalobce a rozhodnutí Komise potvrdil.

Posouzení věci

28. Soud se v logice soudního přezkumu nejprve zabýval žalobním bodem týkajícím se nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí. Pokud by byla námitka shledána důvodnou, bylo by namíste napadené rozhodnutí zrušit. Jeho přezkum prostřednictvím dalších žalobních námitek by nebyl potřebný, případně ani pro zjištěnou vadu nepřezkoumatelnosti možný.
29. Žalobce předně uvedl, že se žalovaný nijak nezabýval jeho námitkou dotýkající se postupu Komise, která se ve svém rozhodnutí nadměrně zabývá řízením předchozím ve vztahu k doposud tvrzenému otcovství, které nebyl žalobce schopen objektivně náležitě doložit, jelikož vyřešení této otázky záviselo na právní moci rozsudku o popření otcovství původně v rodném listu zapsaného otce. S obsahem této námitek však není možno souhlasit, neboť žalovaný v napadeném rozhodnutí uvedl, že *„Komise dostatečně odůvodnila, proč dva jmenované dokumenty nejsou důvodem pro obnovu řízení již v napadeném rozhodnutí ze dne 25. 1. 2022 (...), na které plným rozsahu odkazuje. Doklady doložené k návrhu na obnovu pravomocně skončeného správního řízení o zrušení povolení k trvalému pobytu odvolatele neosvědčují skutečnosti, které by nebyly správním orgánům nebo soudům, včetně soudu ústavního, známé, a které by bylo možné považovat za neznámou skutečnost ve smyslu ustanovení § 100 odst. 1 písm. a) zákona č. 500/2004 Sb.“* V této souvislosti je třeba připomenout, že rozhodnutí správního orgánu I. a II. stupně tvoří jeden celek (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 10. 2014, č. j. 6 As 161/2013-25), a proto není vyloučeno, aby odvolací správní orgán odkázal na odůvodnění rozhodnutí správního orgánu I. stupně, pokud se s ním ztotožňuje. Tvrzení žalobce o tom, že žalobce nebyl objektivně schopen v původním správním řízení doložit své otcovství k dceři M., protože tato otázka záležela na právní moci rozsudku o popření otcovství původně v jejím rodném listu zapsaného otce, je pak navíc v daném kontextu irelevantní, neboť jak Krajský soud v Plzni ve svém rozsudku ze dne 22. 6. 2021, č. j. 57 A 64/2021-81, tak Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku ze dne 24. 9. 2021, č. j. 10 Azs 266/2021-102, jednoznačně konstatovaly, že žalobci nic nebránilo důkazy o svém biologickém otcovství předložit již dříve. Žalobce tak jen pokračuje v polemice se závěry uvedených orgánů, a to aniž by se vůbec pokusil reagovat na konstatování Nejvyššího správního soudu obsažené v jeho citovaném rozsudku, podle něhož mohl své biologické otcovství prokazovat mj. znaleckým posudkem, čestným prohlášením matrikového otce či čestnými prohlášeními manželky (matky M.) či samotné dcery M.. Ostatně, sám žalobce si těchto důkazních možností byl vědom, neboť ve správním řízení o zrušení svého trvalého pobytu předložení znaleckého posudku o svém rodičovství avizoval. Sám si tedy nyní protiřečí, pokud tvrdí, že předložení těchto důkazů bylo závislé na právní moci rozsudku o popření otcovství matrikového otce.
30. Ani další dílčí námitka nepřezkoumatelností napadeného rozhodnutí není důvodná. Žalobce tvrdí, že žalovaný pouze uvedl, že nepovažuje za důvodnou námitku, že se Komise zabývala při svém hodnocení jeho žádosti především skutečnostmi, které se zákonnými důvody pro obnovu řízení nesouvisí, aniž by zdůvodnil, z jakých příčin dospěl
- Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

k takovému závěru. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí je však patrné, že žalobce opomněl v žalobě citovat následující pasáž, ve které žalovaný svůj názor zdůvodňuje s odkazem na rozhodnutí Komise následujícím, již shora citovaným, způsobem: „*Doklady doložené k návrhu na obnovu pravomocně skončeného správního řízení o zrušení povolení k trvalému pobytu odvolatele neosvědčují skutečnosti, které by nebyly správním orgánům nebo soudům, včetně soudu ústavního, známe, a které by bylo možné považovat za neznámou skutečnost ve smyslu ustanovení § 100 odst. 1 písm. a) zákona č. 500/2004 Sb.*“ Takové zdůvodnění je sice poměrně úsporné, ale požadavkům přezkoumatelnosti plně dostojí.

31. Napadené rozhodnutí vadou nepřezkoumatelnosti netrpí.
32. Dále se soud zabýval žalobním bodem týkajícím se nezákonnosti napadeného rozhodnutí.
33. Podle § 100 odst. 1 písm. a) správního řádu: „*Řízení před správním orgánem ukončené pravomocným rozhodnutím ve věci se na žádost účastníka obnoví, jestliže vyšly najevo dříve neznámé skutečnosti nebo důkazy, které existovaly v době původního řízení a které účastník, jemuž jsou ku prospěchu, nemohl v původním řízení uplatnit, anebo se provedené důkazy ukázaly nepravdivými, a pokud tyto skutečnosti, důkazy nebo rozhodnutí mohou odůvodňovat jiné řešení otázky, jež byla předmětem rozhodování.*“
34. Z citované právní úpravy je patrné, že podmínky pro obnovu řízení jsou čtyři: 1) existence pravomocného rozhodnutí ve věci samé, 2) žádost účastníka řízení, 3) naplnění některého z taxativně uvedených důvodů a 4) možnost, že naplnění tohoto důvodu povede k jinému řešení v dané věci. Obnova řízení je mimořádným opravným prostředkem určeným k nápravě skutkových pochybení za účelem ochrany veřejných subjektivních práv účastníka řízení a lze dovodit, že ten má při splnění zákonných podmínek na obnovu řízení právní nárok. V projednávané věci není spor o splnění prvních dvou uvedených podmínek. Sporné je však naplnění podmínky třetí, konkrétně zda v nyní řešené věci vyšly najevo dříve neznámé skutečnosti nebo důkazy, které existovaly v době původního řízení a které účastník, jemuž jsou ku prospěchu, nemohl v původním řízení uplatnit.
35. Žalobce tvrdí, že takovými důkazy jsou jednak rozsudek Okresního soudu v Karlových Varech ze dne 23. 9. 2021, č. j. 23 Nc 6101/2021-40, který nabyl právní moci dne 29. 10. 2021, a rodný list dcery vydaný Magistrátem města Karlovy Vary dne 24. 11. 2021. Uvádí přitom, že tyto důkazy nemohl v původním řízení uplatnit, neboť vyšly najevo až po právní moci konečného rozhodnutí (pozn. soudu, rozhodnutí Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců ze dne 17. 3. 2021, č. j. MV-24398-5/SO-2021, nabylo právní moci dne 19. 3. 2021).
36. Již z pouhého porovnání citované právní úpravy s žalobními tvrzeními je zřejmé, že žalobce z rámce § 100 odst. 1 písm. a) správního řádu vybočuje. Pakliže totiž žalobce výslovně s odkazem na uvedené listiny tvrdí, že vznikly až po právní moci rozhodnutí v původní věci (což je z nich ostatně zřejmé), nemohou tyto listiny plnit roli důkazů, které existovaly v době původního řízení. Tyto důkazy v době původního řízení vůbec neexistovaly, a proto se o ně nemůže úspěšně opírat žádost o obnovu řízení. Tyto závěry jsou potvrzeny i judikaturou správní justice, jak je zřejmé např. z rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 21. 9. 2011, č. j. 9 Ca 173/2008-59, ale jsou podporovány i nejnovější doktrínou: „*relevantní nejsou skutečnosti a důkazy, které vznikly či nastaly po právní moci rozhodnutí, bez ohledu na to, že jsou účastníkovi ku prospěchu, protože je nelze uplatňovat zpětně, vůči již ukončenému řízení.*“ (Mates, P. a Kopecký M.: Mimořádné opravné a dozorčí prostředky ve správním řízení. Leges, 2022, str. 40-41).
37. V této souvislosti je nutno znovu zdůraznit, že žalobce sám mohl důkazy o svém Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

biologickém otcovství dcery M. v původním řízení uplatnit, jak konstatoval Nejvyšší správní soud ve svém shora citovaném rozsudku ze dne 24. 9. 2021. Není pravdou, že jediným způsobitelným důkazem byl právě žalobcem zmíněný rozsudek Okresního soudu v Karlových Varech ve spojení s rodným listem dcery M., v němž je již coby její otec zapsán žalobce. Jakkoli tyto listiny prokazují žalobcovo otcovství přímo, žalobce i za situace, kdy jimi dosud nedisponoval, mohl své otcovství prokazovat i jinak. Správní orgány vycházejí při hodnocení důkazů ze zásady volného hodnocení důkazů zakotvené v § 50 odst. 4 správního řádu. Nelze v této souvislosti přehlédnout ani to, že žalobce nepochybně mohl usilovat o soulad svého faktického biologického otcovství k dceři M. se stavem právním mnohem dříve, než tak se svou manželkou (matkou M.) učinil.

38. Konečně je třeba přisvědčit správním orgánům obou stupňů v tom, že podmínky obnovy řízení nebyly v projednávaném případě splněny ani proto, že samotná skutečnost žalobcova biologického otcovství dcery M. nepředstavuje oproti skutkovému stavu, ze kterého v původním řízení o zrušení žalobcova trvalého pobytu správní orgány vycházely, novou skutečnost. V této souvislosti je třeba připomenout, že žalobce si na svou dceru M. „vzpomněl“ až v rámci odvolání proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně v dané věci a Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců pak provedla posouzení přiměřenosti dopadů svého rozhodnutí i ve vztahu k ní. Že tak učinila věcně správně, konstatoval jak Krajský soud v Plzni ve svém rozsudku ze dne 22. 6. 2021, č. j. 57 A 64/2021-81 (zejména odst. 58), tak Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku ze dne 24. 9. 2021, č. j. 10 Azs 266/2021-102 (odst. 32), tak i Ústavní soud ve svém usnesení ze dne 21. 12. 2021, sp. zn. I. ÚS 3116/21 (třetí odstavec na str. 3). Všechny tyto soudní instituce shodně dospěly k jednoznačnému závěru, že posouzení přiměřenosti dopadů rozhodnutí správních orgánů ve věci zrušení žalobcova trvalého pobytu bylo provedeno řádně i ve vztahu k jeho dceři M.
39. Ostatně, žalobce nikdy ani netvrdil, že by si svého otcovství k dceři M. nebyl v době původního řízení vědom. Naopak, jeho zástupce při jednání kritizoval správní orgán I. stupně, že se skutečností jeho otcovství k M. v původním řízení dostatečně nepracoval (opomněl přitom však uvést, že sám žalobce dceru M. zmínil až ve svém odvolání proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně).
40. Za takové situace logicky nemůže žádný důkazní prostředek, kterým žalobce míní toliko prokázat, že je otcem dcery M., prokazovat žádnou novou, dříve neznámou skutečnost ve vztahu k proběhlému správnímu řízení o zrušení jeho trvalého pobytu. Samo žalobcovo otcovství také není novou, dříve neznámou skutečností ve smyslu § 100 odst. 1 písm. a) správního řádu.
41. Soud shrnuje, že správní orgány nepochybily, pokud uzavřely, že žalobcem předložené listiny, tj. rozsudek Okresního soudu v Karlových Varech ze dne 23. 9. 2021, č. j. 23 Nc 6101/2021-40, a rodný list M. N. ze dne 24. 11. 2021, nejsou důvodem k rozhodnutí o obnově správního řízení o zrušení žalobcova povolení k trvalému pobytu.
42. Nezákonnost napadeného rozhodnutí pak nelze spatřovat ani ve způsobu, kterým se žalovaný vypořádal s odvolací námitkou žalobce, podle níž Komise pochybila, pokud žádosti žalobce o obnovu řízení nepřiznala odkladný účinek. I v tomto případě totiž žalobce přehlíží, že žalovaný k jeho odvolací námitce uvedl více, než co sám cituje v žalobě. Především je ale nutno uvést, že v odvolání proti rozhodnutí Komise žalobce toliko namítl, že se Komise nikterak nevyjádřila k otázce přiznání odkladného účinku žalobcově žádosti a své rozhodnutí nijak neodůvodnila. Žalovaný k tomu v napadeném

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

rozhodnutí uvedl: „Námítka, že se Komise k žádosti o přiznání odkladného účinku žádosti o obnovu řízení nevyjádřila, není rovněž důvodná. Komise k tomu v napadeném rozhodnutí uvedla, že odvolatel nemá v současné době žádné platné oprávnění k pobytu, neboť povolení k trvalému pobytu mu bylo pravomocně zrušeno a s jeho osobou je vedeno řízení o správním vyhoštění. Ministr vnitra dále uvádí, že nebyly splněny podmínky pro přiznání odkladného účinku žádosti o obnovu řízení podle ustanovení § 100 odst. 6 zákona č. 500/2004 Sb., ztotožňuje se s posouzením Komise a shrnuje, že není ve veřejném zájmu, aby na území pobýval cizinec, který podle poznatku v režimu „Vyhrazené“ ohrožuje veřejný pořádek a který na území páchá trestnou činnost. Odkladný účinek v řízení o zrušení povolení k trvalému pobytu nebyl již kasační stížností Nejvyšším správním soudem přiznán (usnesení ze dne 4. 8. 2021, č. j. 10 Azs 266/2021 – 44) a od té doby odvolatel pobývá na území neoprávněně. Odvolatel již nedisponuje žádným pobytovým oprávněním na území z důvodu zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu. S ohledem na výše uvedené odvolatel není k pobytu na území oprávněn a tuto situaci by nemohlo změnit ani přiznání odkladného účinku žádosti o obnovu řízení podle ustanovení § 100 odst. 6 zákona č. 500/2004 Sb. Závažná újma v případě odvolatele tedy nemůže vzniknout, jelikož po nabytí právní moci rozhodnutí o zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu byl odvolatel povinen vycestovat z území ve lhůtě 30 dnů od právní moci rozhodnutí.“

43. Žalovaný tedy správně aplikoval ustanovení § 100 odst. 6 věta první správního řádu, podle něhož: „Žádosti o obnovu řízení se přizná odkladný účinek, jestliže broží vážná újma účastníkovi nebo veřejnému zájmu.“ Žalovaný tak zohlednil, že žalobci žádná újma (na tomto místě lze připomenout, že sám žalobce ve své žádosti o obnovu řízení tuto újmu popisuje jen velmi vágně slovy: „...vážnost újmy, která v souvislosti s výkonem napadeného rozhodnutí broží účastníkovi řízení i jeho rodině“, aniž by sám přesně a konkrétně uvedl, jakou újmu má vlastně na mysli) fakticky nehrozí. Se žalobcem je možno souhlasit, že žalovaný dále ve svém napadeném rozhodnutí hovoří naopak o hrozbě veřejnému zájmu spojené s dalším pobytem žalobce na území České republiky, ale toto vyjádření je možno chápat jako zdůvodnění toho, že naopak nehrozí újma veřejnému zájmu, pokud žalobce území České republiky opustí, resp. že právě to je ve veřejném zájmu.
44. Lze tedy uvést, že ani v tomto směru správní orgány nijak nepochybily, správně aplikovaly právní předpis a dospěly k věcně správnému a přezkoumatelnému závěru.

Závěr a náklady řízení

45. Soud dospěl k závěru, že všechny žalobní námítky jsou nedůvodné. Žalobu proto výrokem I. tohoto rozsudku podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
46. Výrokem II. tohoto rozsudku pak soud rozhodl o náhradě nákladů řízení. Při rozhodování o nákladech řízení se soud vyšel z § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož: „Nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Měl-li úspěch jen částečný, přizná mu soud právo na náhradu poměrné části nákladů.“ Účastníkem, který měl ve věci plný procesní úspěch, je žalovaný, neboť žaloba byla soudem zamítnuta. Žalovaný je nicméně správním orgánem, který podle příslušné judikatury Nejvyššího správního soudu nemá právo na náhradu těch nákladů, které nepřevyšují náklady spojené s výkonem jeho běžné úřední činnosti. Soud nezjistil, že by nějaké takové náklady žalovaný v souvislosti s probíhajícím řízením vynaložil. Proto soud rozhodl tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost do dvou týdnů po jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 6, 657 40 Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Plzeň 18. ledna 2023

Mgr. Jaroslav Škopek v.r.
předseda senátu